

„Kancelijski.“

Pred tako-le kancelijsko kapo ali pred orožniškim klobukom me je bilo vedno strah. Zdelo se je mojemu mladostnemu srcu, da pod takim pokrivalom ne more tičati nič kaj prida. Umaknil sem se, ako je bilo le mogoče, take vrste ljudem, akoravno mi ni vest očitala tudi najmanjšega prestopka.

„Vzel me bo — ustrelil me bo — presekal ali prebodel me bo,“ tako mi je reklo nekaj pri srcu, in umaknil sem se in skrtil za toliko časa, da je šla nesreča mimo. Kar oddahnil sem se, ko je izginil tak mož postave in oblasti za grmovjem ali za ovinkom.

In še danes, ko sem že velik, me obide vsakrat neki neprijeten občutek, kadar se odpro vrata moje sobe in se noter prikaže kancelijska uradna kapa, zarožlja sablja ali udari ob pod puškino kopito.

Pa saj tudi res kar prenaredi taka kapa človeško lice. Kako bolj ljubezniv je obraz pod ličnim klobukom, kako ljubek pogled izpod prijaznega slamnička — uradna kapa pa stori pogled oster in tako resen obraz.

Toda, ne bojte se! Kapa izpremeni le samo lice, srce pa ostane lahko tudi pod njo mehko in prijazno, kot je pod drugimi pokrivali.

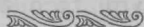
Sam sem se že večkrat prepričal, da so bili možje, ki so se mi zdeli v uradni obleki tako resni, osorni in trdi, v občevanju vendar mili in blagi, dobrotljivi in usmiljeni, da sem se čudil, da jih more oprava na zunaj tako prenarediti.

Zato sem lahko verjel Žabarjevemu Tončku, da je imel zadnjič mož iz kancelije solzne oči, ko je videl v njihovem stanovanju toliko zapuščenosti in siromaštva. Ganjen je bil, ko so mu pravili bolna mamica, da po moževi smrti nimajo nikakega zaslужka, da morajo sami s Tončkom in z malo Marjetico vred trpeti prehudo bedo, ker nimajo drugega kot to, kar jim dajo dobri ljudje.

In ta na videz osorni kancelijski mož je imel mehko srce. Prišel je terjat zaostala plačila, toda siromaštvo ga je ganilo, da je posegel v žep in dal fantku obilen dar, ki je vsaj za nekaj dni zadostoval potrebam skromne družinice.

Kaj ne — res je: Obleka ne dela človeka, temveč človeka dela njegovo srce, dobro dobrega, hudobno hudobnega.

F. G.

Kadar smehlja se . . .

Kadar smehlja se
jasno nebo,
tudi srce se
smeje sladko.

Kadar svit zvezdic
z neba zre dol,
vsa je pozabljena
teža in bol.

Ko pa zagrne
solnce oblak,
dahne i v dušo
megla in mrak.

Mokriški.

